

valget: ikke at fravige de engang af det andet Thingtagne Beslutninger, naar der ikke fandtes aldeles overveiende Grund dertil. Eigesom Udvalget derfor er nøiedes med at stille det af den høitærede Minister, jeg troer med fuldeste Føie, som meget moderat betegnede, nu af et æret Medlem af Udvalget (Fischer) nærmere forklarede Forslag til § 5 om at gennemføre en vis Stigning som almindelig Regel gennem alle Lønningsclasser, saaledes har det ogsaa med Hensyn til Embedet i Roeskilde troet at kunne blive staaende ved, hvad der er vedtaget i det andet Thing. Grunden dertil er for det Første, at Forretningerne vistnok kunne siges at være forholdsvis mindre omfattende i Roeskilde end i Helsingør. Der staaer vel ligeover herfor den reent formelle Betragtning, at, da der staaes to Embeder sammen, maae Forretningerne ved det, der bevares, altsaa blive endeel større end hidtil, og der maa altsaa ogsaa være Dødsfordring til nu at give dette en høiere Løn. Men der er imidlertid en anden særegen Omstændighed tilstede med Hensyn til Embedet i Roeskilde, som har været et afgjørende Motiv for Udvalget til at blive staaende ved Folkethingets Beslutning om samme, nemlig den ganske exceptionelt høie Hjemmeindtægt ved dette Embede. Efter de Oplysninger, som Udvalget har modtaget, er Forholdet det, at Byfogedembedet i Roeskilde har en Nettoindtægt af Embedsjord, som gennemsnitsvis fra den 1ste April 1859 til den 1ste April 1869 har udgjort aarlig 2,913 Rd. 64 $\frac{1}{2}$, hvortil saa kommer Renten af en Embedscapital, der har udgjort 26 Rd. 26 $\frac{1}{2}$ aarlig. Med dette Byfogedembede skal nu dernæst Byfrierembedet forenes; men ogsaa Byfrierembedet er et usædvanligt heldigt Embede, idet det har Embedsjorder, hvoraf den aarlige Indtægt kan anslaaes til i Gjennemsnit 1,893 Rd. 55 $\frac{1}{2}$. De ærede Herrer ville nu erindre, at man i Loven af 19de Februar 1861 — og det er forsaavidt ogsaa gjentaget i nærværende Lovforslag — har gjort Alt, hvad man kunde, for at hjælpe Statskassen til at faae en saa stor Bistand af disse Hjemmeindtægter, som der nogenlunde lod sig gjøre. Man har været saa forsynlig ikke blot at bestemme, at hele Embedets Løn skal falde

bort, naar Hjemmeindtægterne overstige samme, saa at den uden videre føres ind i Statskassen, men man er gaaet endnu videre og, idet man har havt saadanne Tilfælde for Die, hvor der var en endnu større Hjemmeindtægt, bestemt, at i disse Tilfælde skulde ogsaa Contoirholdsgodtgjørelsen delvis eller heelt drages fra og bortfalde. Men selv med Anvendelse af alle disse Anstrængelser, selv naar man lader Hjemmeindtægten medgaae haade til Lønning for Byfoged og Byfrier og til Contoirhold, saaledes at Statskassen aldeles fritages for Udgift dertil, saa bliver der dog Noget tilovers af Hjemmeindtægten, og skøndt man nu gjerne under vedkommende locale Embedsmand dette lille Overflud — ved saadanne særlige Indtægter fra tidligere Tid kan man gjerne under vedkommende locale Embedsmand Tid —, saa forekommer det dog ikke Udvalget, at der under disse Omstændigheder er Grund til at sætte Embedet op i en høiere Klasse, hvilket jo kun vilde skee pro forma, da Resultatet, selv uden det, vil være, at Embedsmanden gennem den store Hjemmeindtægt vil faae noget Mere, end han vil kunne efter de blotte Lønningsfætter her i Lovforslaget. Heri ligger Grunden til, at Udvalget ikke har fundet tilstrækkelig Aarsag til at fravige Folkethingets Beslutning paa dette Punkt, idet det, som iagt, har anstillet en meget samvittighedsfuld Prøvelse af alle Differentpunkterne og kun, hvor det fandt afgjørende Grunde dertil, har troet at burde foreslaae en Forandring.

Der er endnu et Forslag, der hænger sammen med Tavlerne, som jeg undlod at omtale før, og det er Forslaget om at flytte Sørenffrierveren paa Færøerne op fra sidste Klasse til næstsidste Klasse. Det er første Gang, at Spørgsmaalet om fast Løn for dette Sørenffrierverembede foreligger for Rigsdagen, og der er altsaa paa dette Punkt paa ingen Maade Tale om en Revision eller om et Gjennemsyn, men om at tage den første Bestemmelse, som passer for Færøerne. Og det forekommer nu Udvalget, hvad enten man seer hen til adskillige af de Embeder, som iøvrigt ere satte i næstsidste Klasse, eller til den omhyggelige Dødsfordring af de med Sørenffrierverembedet hidtil forbundne Indtægter, som de Herrer ville